

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:

PE UN AN	2.50 ilieri
PE JUMĂTATE AN	1.30 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3.— cor.

APARE

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SE TRIMITTE LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VIIL. HARGHAFU 12. TOATE SCRIERILE LA V. BERBECAR, KÓRÖS-BÖKÉN.

ZISA IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

Principele vieții.

„Iar pre începătorul (principele) vieții l-ați omorât, pre care Dumnezeu l-a sculat din morți: căruia noi suntem marturi.“ (Fapt. 3, 15.)

Apostolul Petru descrie pre Iisus ca pre Principele vieții. Luați sama, că el a vorbit tot acolo și despre ueigaș. Un mare contrast pașeste muntea noastră. Principele vieții fu omorât, iar ueigașul Barabba fu eliberat. Eu voui încerea, a arăta, pentru ce numi Petru pre Domnul ca Principele vieții. De am înțelege noi, ce are aceasta de însămnat înția pentru apostoli, a doua pentru olog și a treia și pentru noi!

Sunt 3 oare după amezăzi. Serviciul de seară își luă începutul său în templu. Petru și Ioan au părăsit locuința lor, ca să iee parte la serviciul Dumnezeesc. Ei o știură, că Învățătorul lor a adus ceva de tot nou și că templul acuși va să dispară. Începând mai stătea templul, voiau ei să se închine între poporeni lor Părintelui în Duch și în adevăr, dară în numele lui Iisus!

Ori și cât de mult veți adăugi voi în cunoștință, nu părăsiți nici când convenirile sfinților unde să roagă împreună. Propășirea externă a comunității este în viața fiecărui creștin foarte importantă. Petru și Ioan merseră la olaltă, pentru că o aflară, că

ei aparțin de olaltă, și este foarte bine, când voi mergeți în societate la casa lui Dumnezeu. Nainte de Rusalii erau acești doi învățăcei de multe ori jalusi unul pe altul. Dară Rusaliile i-a schimbat. Methodistii și Baptiștii vor putea merge la olaltă, unde are Duchul sfânt loc. Nu alegeți numai ca prietini vostri oameni, cari în punct așa gândese ca voi. Petru și Ioan au fost nature de tot diferite, dară tocmai prin aceasta aveau folos unul dela altul. Petru vorbea, Ioan era liniștit, dară cu aceea implini el atăta cât Petru. În comunitățile noastre sunt oameni, cari lucră și tot vorbesc; dară este un noroc, că să află lângă ei și suflete liniștite de Ioan. Așa nu-i iertat să lipsească lângă Marta nici Maria.

Petru și Ioan merseră la templu și ajunseră la poarta cea frumoasă. Aceasta era vărsată din aramă și avea chipul unui butuc de vie. Ea era atât de grea, că trei bărbați trebuiau să o deschidă și să o închidă. Aceasta poartă imi va fi mic o icoană pentru intrarea într'o viață fericită. Să poate, că mulți au potrecut până astăzi viața lor de laturca din afară a porței, iar eu ași dori, ca ei curând să o continueze din lăuntru.

Când cei doi învățăcei ajunseră sus, străluceau ochii lor de bucurie. Ei au cunoscut viața lui Iisus. Nainte de Rusaliile îl cunosteau ei pre el ca pre Messia și Învățătorul cel mare, deci

li se făcu el lor ca principele vieții. Duchul sfânt le-a clarificat lor pre cel înviat. — Trei ani au fost apostolii la Învățătorul, dară adevărata lui mărire a fost pentru ei ca într'o negură învălăută: Atunci veni vântul Rusaliiilor, Duchul de sus, și Iisus Christos le apăru lor ca un munte maiestic, care unește pământul cu cerul cel albastru. Astfel li să făcu el lor ca principele vieții. Nu numai că avea el viața în sine, ci el dădea de acolo și altora. Ei înșiși purtau deja viața lui în sineși.

Sunt diferite trepte a vieții: viața fizică, viața spirituală, care stă preste ea, viața sufletului, și preste aceasta viața duhovnicească, cercască, dumnezească. Toată viața este în Christos; aceasta viață însemnează putere. Cu aceasta să ocupă cugetele celor doi învățăcei. Stânca e lovită, apa vieții isvorește. Despre aceasta voim să mărturisim, că aceasta viață s'a prezentat în Fiul lui Dumnezeu. În dar este pentru tot omul. Cel dintiu cerșitor, care-i întimpină, aude aceasta veste despre puterea vieții lui Iisus.

Tu nici nu poți fi atât de îndepărtat de Dumnezeu, ca să nu te ajungă apa vieții din coasta cea deschisă alui Iisus. Toți fiii lui Dumnezeu aici să guste pre Iisus și să întindă altora apa. Nu rămâneți pentru totdeauna în Ghetsemane și pe Golgota lângă cruce. Adecă, ori cât de nalt vom zidi noi, noi trebuie să rămânem pe temelie, că sângele lui Christos curățește de toate păcatele. Dară apoi mergeți și la mormântul deschis! Tu poți ști, că păcatele tale sunt iertate, pentru că Iisus a murit pentru tine; dară tu să înțelegi, că puterea vieții lui este a ta, pentru că el trăiește, și și tu să trăiești. *Sângele lui Iisus ne dă pace, viața celui înviat ne dă bucurie.* Aceea este, ce lipsește astazi comunității.

Noi voim mai departe să învățăm, ce însemnătate avu Iisus, principele vieții, pentru cel olog înaintea porții celei frumoasă a templului. Acest bărbat trăia, dară nu era deajuns de

tare, ca să poată umbla. Așa trebuia el purtat, căți trebuie să fie purtat în aceasta adunare, deși au viață în inima lor. Unii trebuie să fie suferiți și purtați de predicatori, alții de frați și surori, de părinți și mame sau doară prin cărți, pre cari le cetesc. Totdeauna le lipsește astfel de ajutor, pentru că ei nu pot singuri umbla pe caile lui Dumnezeu. Lor le lipsește puterea, ca să sară sus și să salte pe calea credinții.

Ce o deosebire a fost la acela bărbat între dimineața și seara! Dimineața e el olog și cerșeste, seara sare el și mulțamește. Eu ași dori, ca aceasta pățanie să o faci tu. Viața ta religioasă era de tot atârănătoare de oameni. Tu te sprijineai pe comunitate, către care te numeri, te-ai bizuit pe cina tainii sau pe înțelepciunea cărților bune. Ia viața ta direct dela Christos cel înviat, și tu poți cântând și sărind pași prin poartă cea frumoasă în templul unei viați nouă. Nu te mai ruga, cum o făcea cel olog mai nainte, de alți oameni pentru niște bieți gologani sau bucățele de pâne. Tu poți ca fiu alui Dumnezeu prin Domnul Iisus fără mijlocire să devii tare și bogat.

Ia aminte, că acela bărbat *știa*, cum ar trebui să umble, dară el *nu putea* umbla. Nici unul din Ierusalim n'a fi cunoscut mai bine teoria fugitului; el ar fi putut ținea o bună prelegere despre aceasta. Zăcea el tot la pământ și vedea picioarele și no-deele altora, cum umblau. El însăși înse nu putea umbla. — Așa știu mulți, ce este o viață și umblare sfântă, dumnezească, dară ei însăși nu o trăiesc. Foarte iute pot ei pe alții, cari umblă pe căi drepte, critica. Acesta bărbat nu avea lipsă de nover noui, ci putere pentru ele. Tie nu-ți lipsește inima nouă, dacă ești renăscut, ci putere de viață în inima ta, care încă e slabă.

Câte ocaziuni lăsă ologui trecut prin neștiință! Desigur merse Iisus de multe ori pe treptele templului în sus, dară cerșitorul nu să vindecă

Iisus îi era foarte aproape, dară lui nu-i fu nici odată ajutat. În Ierusalimul întreg și afară de el s'au făcut minuni, și el rămase slab și olog. El trebuia să învețe, că prin Principele vieții singur putem căpăta binecuvântări rămânătoare. Nu e așa, că tot acela Mântuitor s'a descoperit glorios în aceasta capelă de multe ori? Biete suflete zac oloage naintea ușei, și el i-a dus la o viață nouă glorioasă! Timpuri mărețe de deșteptare și recreare a dăruit Domnul vieții și aici, dară tu n'ai primit nimic. Uită sus! Nu Petru și Ioan stau naintea ta, ci alți trimeși alui Dumnezeu, dară ei îți aduc ție solia dela Principele vieții. Privește la noi! Privește la Christos! În numele lui Iisus Nazareanul, scolă ală acum și umblă!

Când Petru astfel vorbi, ar fi putut zice cel olog: „Eu nu sămțesc putere spre a umbla!” sau: „Din nașterea mea sunt olog și slab!” sau el ar fi pus mai nainte un picior spre probă, de poate sta. Nu, el puse amândouă picioarele și sare. El nu așteaptă, până sămțeste, el încearcă a umbla, și iacă, merge! — Voi așteptați, ca să sămțiți bine; dară voi trebuie să începeți a umbla binc, și puterea la aceea vă dă Domnul. Tu nu te sămțesti așa bun și nobil, ca să ierți și să fi totdeauna prietenos. Eu îți spun în numele lui Dumnezeu: *Fă-o*, și Mântuitorul tău îți va da putere s'o faci!

Cel vindecat sări sus și merse lăudând în templu. Întiași dată în viața sa! De multe ori auzea el oamenii înălțându-lău cântând și istorisea seara acasă la ai săi, cât de măreți sunară aceste cântări. Astăzi înse era el însăși în chor și cânta din adâncul inimei. Glasul lui nu era doară așa bine cultivat, dară sufletul său cânta tare și curat. Nu mult stă de acolo, cum cânti tu. E bine, dacă tu în general mărești pre Dumnezeu. De ar fi viața ta întreagă un Psalm mare!

Deci ia încă aminte, că acest bărbat vindecat nu să rușina, când mulțimea poporului să adună în jurul

lui Petru și Ioan. El ar fi putut în sfârșit să iese afară pe neobservate, să meargă pe trepte în jos și acasă. Dară el rămasă la învățăcei și atunci, când veni persecuțiunea. Cu credincioșie stătea el lângă ei ca o predică vie. Așa arată Petru spre el și zise: Ceea ce a făcut Principele vieții cu el, aceea vrea s'o facă el cu tot omul spre mântuirea sa vecinică. Apoi veni poliția, și toți trei aveau a merge în închisoare. Acasă înzădar așteptau după ei.

Domnul Iisus poate lua un om de tot simplu și a face din el un martor credincios. Pre un cerșitor îl lasă el a deveni un martir. Nu numai Reformatori și Apostoli au murit pentru el, și o mulțime mare, nenumărată a trăit și a murit bucuros pentru Rescumpărătorul său. A doua zi veniră cei trei închiși înaintea înaltului consiliu. Petru ținu o predică pătrunzătoare; Ioan tăcu, dară fața lui strălucea ca soarele. Înaltul consiliu fu însă atunci numai convins, când bărbatul cel vindecat săria sănătos înaintea ochilor lor. Aceasta-i, ce vouă în Zürich vă lipsește și nouă în London ne trebuie: Bărbați și femei, cari prin viața lor depun o mărturisire pentru Principele vieții cel înviat. Este ușor, a cânta aici în capelă, dară este greu, a avea în închisoare o cântare de laudă. Este ușor, a sta aici când servii lui Dumnezeu așa bine predică; dară ce faci tu în viața ta zilnică? Ești tu o mărturie pentru *Adevărul*, care îl mărturisești? Voi sunteți convertiți și aveți viață nouă în sufletele voastre. Toate păcatele voastre vă sunt iertate. Voi sunteți botezați în moartea și învierea lui Iisus Christos și ați luat cina Domnului. Și totuși viața multora dintre voi probabil până acuma nu mult a folosit altora.

Las' să vă spun scurt, ce isemnează Principele vieții pentru voi. Câțiva au fost cerșitori, și zăceau înaintea ușei celei frumoasă a templului. Dară Domnul Iisus e de față, și din el isvorește viața plină de putere. Tot, ce voi aveți de făcut,

este numai, a primi aceasta viață. Înaintea ferestrei luminează soarele luminos, dară în odaia voastră nu intră, dacă voi nu deschideți ferestrele și perdelele. Apa stă afară în stavilă și ar vrea să curgă mai departe. Pentru ce nu trageți voi sus stavila? Electricitatea e aici. Învăța-te numai, a o conduce bine în mașineria ta. Deschide inima ta lui Iisus, și viața lui va curge în tine.

Cu câtăva vreme mai nainte pierdu un bărbat mult sânge. De are a trăi mai departe, trebuie sânge nou condus în el. Un bărbat tare să îmbie, lăsă a se deschide vîna lui, și cu aceasta scăpă el pre omul cel slăbit. *El îi dădu lui din viața sa!* Dori-ai tu să aibi o așa legătură cu Christos, care zice: „Eu trăiesc, și și voi să trăiți!” Nu pierdeți nici când conlegarea cu el. Precum ramurii dela rădăcină, așa trebuie să trăim noi din el.

Acuși va veni vremea, în care vă veți apropia de o altă poartă frumoasă. Voi puteți zăcea în mare slăbiciune în odaia voastră de murit, dară voi veți vedea templul cel vecinic alui Dumnezeu și veți auzi sunetele gloriei cerești. Pe patul durerilor voastre veți zări voi prin poarta de aur câteva raze a acelei lumină cerească. Atunci nu vine Petru și Ioan la voi, ci însăși Principele vieții. El vă va întinde dreapta sa și va ajuta puternic slăbiciunii voastre. În împărtășire fericită cu Iisus pașiți voi plini de viață nepieritoare prin porțile vecinicului templu alui Dumnezeu. Viața voastră slabă de pe pământ e napoia voastră, corpul e clarificat, și voi sunteți pe veci la Domnul, care a murit, ca noi să avem viața într'nsul.

De F. B. Meyer London. Din Wgo.

Să răspândim foaia
„ADEVĂRUL“.

Adventismul și chestia :-: Sabbatului. :-:

Dela A. Wesser.

Ficcare cercător de Biblie știe, că noi trăim într'o vreme foarte semnificativă. Tot mai aproape vine sfârșitul dispensațiunei (găzduirii) din prezent. Lucruri mari aruncă înainte umbra lor, și noi înăntăm spre lucruri mari. Tot mai tare sună strigătul: „Iacă, vine Mirele; sculați-vă, spre întimpinarea lui!”

Unul din semnele cele mai însămnate, că așa este, privim noi în căderea comună dela credință, ca și într'aceea, că celor credincioși să rapoartă tot felul de învățături piericuloase rătăcitoare, ca să-i prindă într'insele. (I. Ioan 2, 18; 4, 1; II. Ioan 6, 11; Mateiu 24, etc.)

Între „puterile lucrătoare de înșelăciune“ (II. Tes. 2, 11.) pășește mai ales Adventismul la iveală. Cu învățăturile sale rătăcitoare despre Sabbat, dormirea sufletului, nimicirea celor nelegiuți, natura lui Christos etc. trage Adventismul multe suflete sincere, dară nepățite în pierzare.

Noi voim pentru aceea să ne ocupăm în următoarele cu însăși Adventismul și apoi cu învățătura lui principală sau mai bine zis învățătura rătăcitoare.

I. Adventismul.

Adventismul porcede din America. Un plugar simplu cu numele William Miller să seculă în mijlocul anilor treizeci în Statul New-York și învăță venirea grabnică a Domnului Iisus. Prin socotirea scrierilor profetice alui Daniil voia el să fie aflat, că Domnul va să vină în anul 1843 pe o zi mai de aproape hotărîtă. El află mulți credincioși însuflețiți. Aceia vindură sau împărțiră averea și binele lor și așteptară în ziua hotărîtă în haine albe venirea Domnului Iisus din ceruri. Aceasta zi veni — și trecu. fără a fi adus altceva ca o amăgire înfricoșată. ÎNSE Miller își știu ajuta

El constată în socoteala sa de mai nainte un greș, prin urmare va veni Domnul în anul următor. Cu însuflețire oriașă fu aceasta descoperire nouă primită, așa, că nici fruptele cele coapte nu fură culese când sosise vremea. Cu atât mai înfricoșată a fost lovitura, când Christos din nou nu veni și să văzură din nou amăgiți.

Încurcătură teribilă a fost urmarea. Familii, cari erau în stare bună, deveniră săraci ca cersitorii. Mulți, cari să văzură amăgiți în toată nedejdeala lor, să aruncară în brațele necredinței. Alții trecură la Spiritism, și mulți să întoarseră napoi la biserică, din care ieșiseră.

Câțiva erau îndoielnici la buna socoteală alui Miller și afirmară, că în anul 1845 ar veni Domnul; iar alții puseră aceasta zi pe anul 1854, încă alții pe anul 1873 sau 1875, firește că totdeauna cu tot acela rezultat. Încă alții afirmău, că judecata în fapt s'a făcut, dară nu pe pământ ci în cer.

Cele mai diferite păreri de învățătură și partide să formară între acești credincioși ai lui Miller. Unii învățau, că nu este învierea nelegiuitorilor. „Ei mor și pier ca vitele.“ Iarși alții învățau readucerea tuturor. Câțiva învățau comunitatea averilor. Alții au îngăduit nutremânt de legume. Unii învățau o stare de căsătorie spirituală. Alții au fost contra rugăciunii în public etc.

Din aceste partide diferite și păreri de învățătură fu aceea, din care ieșiră apoi Adventiștii zilei a șaptea, cea mai însemnată.

Ca fondatori a acestui ram pot fi d-l și d-na James White însemnați. Mai ales d-na White le este lor ca o profeteasă d-zeește inspirată. Aceasta sectă și este, care poartă în Germania nefericita ei propagandă (tot ca și la noi în Ungaria). Ea a făcut propășiri memorabile, și dacă nu în aceea măsură, după cum s'ar aștepta la lucrarea lor zeloasă prin scrieri și cuvânt. În toate limbele cul-

tivate ale lumii înrolează ei pentru cauza lor. Bani nu le lipsesc lor la aceasta, deoarece credincioșii lor trebuie să dea zeciuiala din tot câștigul lor. Pentru aceea nu e secta Adventiștilor de a se socoti mică. Ca jidani adevărați de neguțătorit vin ei din nou și din nou, și dacă sunt îndrumați. Cărțile lor arată forme plăcute. au ilustrațiuni frumoase și bătătoare la ochi, titluri atragătoare. Mai ales este cartea lui Daniil și Apocalipsul lui Ioan, cu cari ei să ocupă. În tot locul vedem icoanele lui Daniil, adică acela chip cu capul de aur, pieptul de argint etc., care înfățișază cele patru imperii lumesti, sau și fiarele cu capurile și coarnele multe etc. tipărite. Ei o pricep bine, a face reclamă.

Unde nu pot da cărți scumpe, acolo să roagă atâta, până nu să iau baremi câteva din tractatele lor de 10 fileri. În acelea știu ei cu mare istețime să facă cetitorilor credibilă învățătura lor. În întrebările, cari să ating de deosebita lor învățătură, au ei multă cunoștință biblică, în celelalte sunt ei în general destul de neștiutori.

Despre învățăturile rătăcitoare ale Adventiștilor, precum sunt: învățătura despre dormirea sufletului; învățătura lor despre mireasa lui Christos, despre persoana lui Christos și nimicirea celor nelegiuți, voiesc în acest loc numai a aminti. Dincontra voim noi: cu învățătura lor rătăcitoare, cu Sabbatul, să ne ocupăm ceva mai de aproape, în numărul viitor.

Servul.

De Christina Roy.

Traducerea autorisată. De V. B.

(Retipărirea e interzisă.)

Când ședea ei odată la olaltă, spuse Dorea, că bătrînul David ar fi bolnav. „Îi va fi frig acolo; oieștie, că oare are lemne de foc.“

În aceasta seară era Method tocmai gata cu cartea sa, el zise: „Noapte bună!” și să duse.

„Veți vedea, el merge la ovreu,” zise Ondrei.

„Oh, el merge mai de multe ori acolo,” zise Samco; „mai mult de odată l-am văzut eu, cum îi duse apă.”

„Du-te, Ondrei, uită-te odată prin fereastră, oare acolo-i,” strigă Dorca, „și ce face el acolo!”

Ondrei merse. Cam mult ținu, până veni napoi.

„Văzutu-l-ai?” strigă Samco.

„Da, ovreul zace în pat, și el îi ferbe ceva ciai. Acuma îi cetește ceva dintr'o carte.”

„Și oare ce-i cetește el? David știe numai nemțește și ovreiește ceti; el mio spuse odată, când l-am întrebat.”

„Ce, eu nu știu, slovăcește n'a fost. Dară bătrînul îl ascultă atât de încordat, ca nu-și întoarce ochiul dela el.”

„E un om minunat, nimic și de nimene nu să sfieste,” suspină Podhaischi fiind de față.

„În fapt minunat, dară-i bine, că el veni,” adeverei țaranca. „Decând noi îl avem, știm totdeauna, cum le merge la copii în America. Mai nainte nu auzeam cu lunile despre ei. Nici unul dintre noi nu știe bine scria; dară el scrie toate, așa cum îi spun eu. Copiii sunt foarte fericiți că pot atâta ști despre noi, atunci și ei scrie. Numai când îi spusei, să scrie și despre sine ceva, nu o voia.”

„Despre mine nu vreu să vorbesc,” zise el.

Iarna trecu, și primăvara veni, dară oamenii încă nu știau mai mult despre el.

Într'o Duminecă stătea Ondrașic cu servul său în grădina de pomat, înaintea lui zăcea balta și o movilă nu prea mare, care era acoperită cu puțină iarbă și spini.

„Auzi, stăpâne,” zise Method, „aceasta aici diformează întregă economia D-tale; D-ta ai putea-o cumpăra dela comună.”

„Eu? La ce? Ce să fac eu cu ea?” Țăranul să minună, că servul său cuminte putu așa ceva spune.

„Dapoi, movila s'ar putea asemeni, din lut s'ar face cărămizi bune, și cu celalalt s'ar putea astupa balta.”

„Cărămidă nu-mi trebuie mie, țarine am eu destule, oare ce să fac eu cu tatra*) aceasta?”

„Ști D-ta ce? Cumpără-o pentru mine pe numele D-tale, eu o voi cumpăra apoi dela D-ta. Mie îmi place aici la D-voastră, eu am o câteva sute de floreni, și în cei doi ani îmi voi zidi merceuași coliba și astfel voi fi vecinul D-voastră.”

Țăranul rise de gluma părută. Dacă nu era glumă, Method în fapt nu dădu pace, până nu aduse pre țăran la aceea. Ondrașic cumpără și îi vindu lui movila și balta.

Ei să învoiră, ca el, până nu s'ar începe lucrul mai mare, să luere zilnic trei oare, mai târziu două oare, la pământul său.

Când era trecută vremea sămănatului, zise Method: „Ști D-ta, stăpâne, două săptămâni sau doară și trei nu avem noi ceva mare de lucru; eu vreu să luere la D-ta trei luni fără de plată, dacă D-ta acuma în aceste săptămâni lași pre Ondrei să-mi ajute la pământul meu. Vrei D-neta?”

„Dapoi din partea mea; și eu in-su-mi vreu să ajut, că eu ași vrea în fapt să văd, ce vrei tu să faci. Dacă tu ai o câteva sute de floreni, ai fi putut mai bine să-ți cumperi oareunde o căsuță.”

„Aceea ar fi fost numai o căsuță; dară eu voi avea o casă!” rise servul. D-voastră veți vedea, Dumnezeuul meu, la care mă încred, îmi ajută.”

Vecinii veniră, ca să văză minunea, ce făcea servul lui Ondrașic. El își naimi pre Podhaischi cu mamăsa, la aceea și Ondrei, câte odată și Dorca; ba chiar și stăpânul săpa dimpreună pe movilă și astupă pe

*) Tatra numese slovacia pământurile nenăditoare.

balta cea mică; ei duseră acolo atâta lut, până nu numai că era locul asemănat, ei și peste drum înălțat și era lucrat ca o grădină.

Din școala de pomel cumpără Method pomi și îi așază în trei rânduri. Era de uimit. Când veni vara, au prins toți rădăcini. Apoi să apucară la cărămidă, și când lucrul cel mai aspru chiamă pre ceilalți, lucra Podhaischi cu mamă-sa mai departe, până când merseră și ei la seceriș.

„Cine ar fi gândit, că servul lui Ondrașic ne va da așa un câștig frumos,” zise bătrîna Podhaischi și binecuvînta pre Method. „Însă și Dumnezeu ni l-a trimes aici.” Martin nu mai bea. Ca și când n'ar mai fi el, atât de blînd era. El însăși să căia de viața lui rea și să ruga către Dumnezeu pentru iertarea păcatelor sale.

Continuam.

Pustiire de pământ.

Pănăcînd la noi pot oameni frumos în liniște intra și ieși afară de câștigul pâinei, abea că cunosc lucruri mai apăsătoare, pînă atunci în regiuni îndepărtate de noi vin lovituri și nefeceri înfloritoare. Cît de mulțămitori ar trebui să fim noi față de Părintele nostru ceresc, că aceste înspăimîntări le ține departe de noi.

În ian. 11-lea a. c. erumpse în Iaponia muntele vulcanic cu numele Tacura și așa o pustiire făcuse pe peninsula Satsuma, care — precum să afirmă — n'a mai fost în Iaponia.

Peninsula Satsuma să află pe culmea de miazăzi-apus. a Japonului. De după ziare a aruncat vulcanul pietre metrice în înălțime de 800 metri și în depărtare pînă la 30 kilometri. Unde aceste pietre picară, acolo toate le-au pustiit și au omorît oamenii. Din vulcan a isbucnie o lavă înfocată și cenușă, care în depărtare a acoperit toate. Gura principală a muntelui s'a surpat și atunci s'au format foarte multe guri mici de laturi, cari au vărsat lava cea

înfocată în mod înfricoșat. Orașul Kagosima, care avea cam 65.000 locuitori așazis au perit de pe fața pământului. Mai multe sate tot așa s'au nimicit. Oamenii au fugit spre miazănoapte, dară și în fuga lor i-au omorît pre mulți pietrele ce picau. Lava înfocată s'a vărsat în mare, din care urmare și pe mare fu o mare căldură, valorile să isbeau de țărîn și marea era foarte turbată. Multe corăbii fugiră încă la timp din cavitatea Kagosimei, care de atunci dispăru și în locul ei purcese o masă de pământ. Forma insulei Sakurasima de tot s'a schimbat și despre cîteva alte insule nu-i veste.

Aceasta plouă de piatră, foc și cenușă a ținut mai multe zile și în ian. 14-lea a fost mai înfricoșată. Că dintre oameni câți au murit, nu să știe sigur. Unile vesti vorbesc despre 6000 altele despre 7000 morți, dară numărul celor fugiți e mai mult de 100,000 și cine știe, câți au rămas în viață? După un raport a reușit unei corabie iaponă de război a se apropia de țărîmul peninsulei la orașul Kagosima, care nu mai există. De pe corabie merseră matrozi pe uscat și au aflat într'o peștere 33 de oameni vii, cari erau aproape să moară de foame; cari pînă acuma numai cu rădăcinile ce găsiră în peștere să nutriră. Afară de peștere a fost lava încă fierbinte. Matrozii aduseră pre acești oameni pe corabie, pe cale aveau a umbla pînă în genunchi, prin cenușă fierbinte.

Groznicia loviturii numai mai târziu se va putea știi. Dintr'odată veni, nu s'au gândit la ea; au mâncat-beut, s'au căsătorit. Așa va fi odată pe pământul întreg. Acestca sunt semne, că ce să poate întîmpla, la ce omul nici nu socotește. În orașul Kagosima, care număra 65,000 suflete, au avut mulți oameni căsi frumoase, averi, prăvălii . . . de odată fu capăt la toate.

Iar sufletul rămîne, mai bine e dară adunarea tesaurilor sufletești, acestea nu le poate nici un fel de vulcan nimici. (Luca 12, 33—34.)

Dr. Newton Marshal †.

Dintru frații noștri din Ungaria au cunoscut mai mulți pre fr. N. Marshal în persoană, iar mulți au văzut fața lui în portret, unde erau luați 3 înși la olaltă când au fost întâiași-dată în Ungaria în anul 1906 și în 1907 a luat parte în acela comitet englezesc, care a pertractat câteva zile la noi. Fratele adormit a fost mai tânăr de 40 de ani, dară a luat deja parte activă în alianța universală a baptiștilor. El era, care s'a ostenit la aceea, ca baptiștii din europa să aibe o legătură mai strânsă. În ianuarie 9-lea a. c. încă voia să călătorească, când soția lui observă, că el e chinuit de mari fierbințeli. Boala deveni foarte serioasă, și după 3 zile a lăsat sufletul corpul. Frații englezi foarte dureros amintesc aceea pierdere mare, care este a tuturor baptiștilor de pe pământ. Domnul să umplă cât decurând locul lui și mângâie pe cei rămași în urma lui.

putut dormi de frică. Dimineața spuse ea la poștă cele petrecute peste noapte. Poștarul a înștiințat jandarmaria, care mergând s'a ascuns în casa femeii să vadă, nu cumva vorbește ca fleacuri. — Punct la miezul nopții sosește moartea cu soțul ei, îmbrăcați în haine negre și pe cap coarne roșii și cer banii dela femeie. Femeie știindu-să apărută de jandarmi, cari nici nu căreăiau, să rugă, ca cel puțin jumătate să îi lase ei. Dară moartea cu soțul nu s'au învoit. Atunci sâr jandarmii, pun mâna pe oaspeții înfricoșați și constată, că moartea era judele satului, iar duhul era cumnatul său. Așa credem, că după acestea nu se vor mai juca de-a moartea, ci de-a robii în închisoare. Nici nu li să cade lor alta. Dară să luăm sama, ce spune apostolul despre lăcomia banilor la I. Tim. 6, 10.

DIN FĂURIE.

Moartea, care lăcomește la bani.

O întâmplare șoadă s'a petrecut nu de mult într'un sat din partea de miază-noapte a țării. O femeie, a cărei bărbat câștiga frumoase parale în America, a căpătat înștiințare dela poștă, că i-au sosit câteva mii de coroane dela bărbat. Cu înștiințarea primită trebuia să meargă ea la judele satului, ca acesta să adeverească cu subscrierea sa, cumcă într'adevăr ea e femeia, care are să primească banii. Judele și-a și împlinit datorința și femeia merse voioasă către casă, cu gândul la banii, ce are să-i capete mâne-zi la poștă. — Pe la miezul nopții inse auzi ea zurut la ușe și 'i să dă de știut, că acolo e moartea și cu un duh; ei au venit să-i spună ei, că bărbatul n'a câștigat aceia bani pe cale bună, deci mâne seară vor veni să-i iee. Biata femeie n'a mai

„Adunarea închisa“, după cum numim noi din obiceiu bătrîn consfătuirea strînsă în adunările noastre, poate fi totodată cel mai frumos și și cel mai înfiorător, ce numai putem gândi. Frumoase, nespuse de frumoase sunt ele, când e vorba despre aceea, a asculta mărturisirele aceluia, cari s'au înștiințat a fi primiți în adunare. Cum au lucrat aceste mărturisiri simple, cari au fost petrecute de lacrimile mișcării lăuntrică, apucând de multe ori inimile și tot așa scuturând, cât de adânc edificător spre adunarea întreagă! Un nou născut să primește tof-deauna cu bucurie!

Dă, așa oare închise sunt prețioase! Lăudat fie Dumnezeu, noi am avut de această nespuse de multe! Dară mai este încă un soi de oare închise, aceste sunt acelea, cari ne-au învâțat cu litere mari, că constituțiunea noastră condiționează o mare maturitate lăuntrică, o maturitate, care mai nici unul nu o aduce cu sine și care la

mulți nici după apartinere de douăzeci ani încă n'au ajuns-o. Cine nu s'a deprins în înfrânarea de sine, acărui orizont nu merge mai pe sus decât micul său Eu, care nu știe să facă încă deosebire între lucruri mari și bagatele, între trebuinți spirituale și pământești, acela poate prefăce așa o oară închisă într'o adevărată tortură și mare nebinecuvântare. Dacă vine apoi încă căutarea dreptului și culegerea vorbelor către aceasta și să afli și așa unii, cari spun altceva, decât o gândese în fapt, pentru că nu sunt deprinsi în vorbire, atunci pot așa oare închise șterge binecuvântarea pentru ziua întregă de Duminecă. Atunci ne-am putea einsti amândouă serviciurile, am începe cu dimineața a ne certa, atunci doară am găta până la cină și nu ne-am pierde odichna de noapte!

Sunt în fapt ici-colea adunări, acărui unica nefericire este oara închisă. Toate merg bine, numai aici să imprim. În parte zace acolo, că conducerea nu să afli în mâni sigure, iar de altă parte acolo, că să gândește, toate punctele, cari obvin în găzduirea externă a casei lui Dumnezeu, ar trebui cu mare explicare pertractat în adunare. Da, atunci să poate așa oară închisă foarte prelungi și am putea ajunge dela suta la mia, fără ca să ajungem la rezultatul dorit. Aceste oare închise bolnavese în acela greș piericulos, că nu să pricepe deosebirea între prelucrare și raportarea celor ajunse. Oare pentru ce este o antistie, când toate, peste câte a trecut el cu multă băgare de samă, să pertractează mai odată înaintea adunării întregi? Oare nu pentru acela scop a ales adunarea antistia, ca să iee aceste mărunțișuri de pe ea? Zece înși pot o cauză cu mult mai punctual cerca decât două sute! La aceasta — oare nu sunt frații antistiei bărbații încrederei adunării? Oare nu i-a rigat ea pre aceia tot-odată: Cercați cauzele și ne dați raport, la ce rezultat ați ajuns?!

Să delăturăm odată aceea părere

greșită, că oara închisă e cel mai înalt în viața adunării și presidierea într'o oară închisă ar fi oficiul cel mai înalt de onoare, care e adunarea în stare a preda. Acesta-i un mare greș! Cel mai înalt lucru în adunare este mântuirea sufletelor și cel mai fericit adunările din urmă (după adunările regulate) și grijirea sufletească singulară. Și aici nu trebuie să rămână nimenc napoi, fiecare poate fi la lucru! Îi iertat la fiecare a și vorbi (la invitare și mărturisire despre Domnul), și aici e iertat la fiecare a sălta! În sfânta Scriptură nici într'un loc nu stă, că îngerii lui Dumnezeu s'ar fi bucurat de oarele (adunările) închise, ci că ei să bucură de un păcătos, care să pocăiește mai mult, decât de nouăzecișinouă drepți, cărora nu le lipsește pocăința.

* * *

„Voi prăziți-vă; iacă mai nainte v'am spus toate“, zice Mântuitorul nostru la Luca ev. 13, 23. când dejenește pre învățaceii săi, ca să se ferească de „Christoșii și profetii minci-noși“, cari vor zice: „iacă aicea, sau iacă acolo!“ nu le urmați! Nici noi nu putem altcum zice, decât cum zice apostolul Ioan în I-a sa epistolă 4, 1. că au ieșit deja mulți profetii minci-noși, și lupi, cari nu vor cruța turma (Fapt. 20, 29—31.) și chiar dintre voi vor ieși, vorbind cele sucite, cum au și ieșit, dintre noi, nefind dintre noi; căci de ar fi fost dintre noi, ar fi rămas între noi; dară au ieșit, ca să se arate, că nu sunt toți (câți sunt un timp între noi) dintre noi (I. Ioan 2, 19). Așadară ei trebuiau să iese, ca șirele noastre să se limpezască; ei trebuiau să iese, ca să ne mai ușurăm de cele vermenoase și de plevele, pre cari le dusă vântul de pe vânturătoarea sincerității. Noi am mai spus odată, că așa unii sunt gunoaie, măturate din adunările Baptistilor; dară cei mai mulți dintre ei nici nu sunt altceva până astăzi.

În zilele trecute avurăm așanumitul noroc, a avea prin cercul nostru Kőrös-

bökény pre unii cercelători nechiămați, cari, ori unde ajung, să dau la dispută pentru învățatura lor rătăcitoare și nici de cum bună pentru viața noastră sufletească. Ei sunt „Russelliții”, sau „Millenarii”, cari încă își au nașterea lor, precum și „Sămbătarii-Advenștiți” din America. Învățătura Sămbătarilor e destul de sucită și piericuloasă, că se merită a nu ne ocupa cu ea, că nu ne aduce nici cel mai mic folos la suflet. Noi am mai scris, și cu ajutorul lui Dumnezeu vom și mai scria despre rătăcirile lor. A „Russelliților” învățatură nu e cu nimic mai bună ca a „Advenștilor.” Ei tăgăduiesc și raiul și iadul. Ei tăgăduiesc și chiar pre Iisus Christos, știrbind și schimosind învățatura lui. Inse despre acestea sperăm noi, că vom mai scria nu preste mult. Ce noi dorim prin aceste șire este, a dojeni pre toți frații nostri în tot locul, a se feri de ei, și nici de cum a nu se pune la dispută cu ei, nici să primim scrierile lor rătăcitoare; și să luăm mai bine sama la câvintele apostolului, pre cari le scrie la Titu 3, 10—11: „De omul eretic după una și a doua sfătuire despărțește-te (desfă-te); știind că unul ca acesta este abătut, și păcătuiește, condamnat fiind de sine însăși.” Noi sperăm, că aceste cuvinte sunt de-o-cam-dată de ajuns, ca să știe frații nostri, cât de mare e vremea. Domnul spune: „Priveghiați, că nu știți nici oara, nici ziua, în care va veni Fiul omului — fericit este acela serv, pre care îl va afla Domnul său priveghiând!”

* * *

Tocmai precând eram gata cu șirele de mai sus, îmi veni o veste, adecă o epistolă scurtă din Canada, America, care ne pune, sau mai bine zis, ar vrea să ne pună pe gânduri. Într-aceasta epistolă zice scrietoarea ei, o femeie, că ea m'a mai trimes o câteva „epistole”, și eu nu i-am dat nici un răspuns. Aceea inse spun eu, nu spre lauda mea, că eu sunt greu la răspundero, deoarece am foarte mult de

scris, și încă mai am și altă ocupațiune, prin care trebuie să caut a ținea departe dela casă și familie lipsa cea mare a traiului zilnic. Eu am și ținut acele epistole mai multă vreme, care erau destul de încălcit scrise, așa că nu eram în stare a silabiza cu ușor pe ele. Inse a lor scop și hotărîre era din America, ca ele să fie publicate în „Adevărul.” Neputându-le eu inse înțelege le-am pus de o parte. În cea din urmă am aflat și niște amenințări asupra mea, pentru că nu am pus celelalte în foaie, inse eu am tăcut. Ce-i adevăr, eu nici una nu o am cetit, decât numai începutul, dară aflând că acelea și de ar fi bune pentru foaie, dară fiind rău încălcite, și eu neavând vreme a silabiza, le-am pus de o parte. Iar venind această iarnă grea și mult frig, le-am pus într'un loc mai cald, de unde nu mai pot da sama de ele nici unui om. Aceasta din urmă, mică și scurtă epistolă inse îmi aruncă lumină și preste celelalte de mai nainte, că a fost bine așa, cum s'a întâmplat. Adecă ele sunt, sau au fost scrise de o femeie româncă, care vrea doară să facă concurență D-nei White, profetesa Advenștilor. Și aceasta, în loc a lua la mână unelte de lucru: acul și răsboiul (cari doară nici nu sunt de lipsă în America fiind acolo multe fabrici), a luat Biblia și doară și tăblița cu griful, și s'a pus la socoată; și după cum să pare o ghicise ea pentru anul trecut în oarecare vreme, că o să fie sfârșitul lumei, dară după cum o vedem. și dacă s'au întâmplat multe de toate, și bune și rele, dară socoteala ei a fost greșită. Astădată este socoteala ei ieșită pe aprilie 5-lea 1914, când, după zisa acestei profeteasă, de sigur va fi sfârșitul. Inse după cum să vede, nici ea singură nu vrea să creadă minciunilor proprii, că a trimes banii înainte pentru „Adevărul” și pretinde, ca să-i trimețtem foaia regulat. Aceasta bucurie să i să împlinească. Ea va căpăta foaia, și-și va ceti profetia, și va trebui să recunoască, dacă va vrea, că Domnul

indelong rabdă și așteaptă și pre profeții cei mincinoși ca să se pocăiască, bătându-și pieptul și mărturisind: „Doamne, eu nu știu nimic, și nici nu mai vreau să știu nimic, ci mă plec sub a ta conducere puternică, tu mă conduci și mă învață; că eu voiam să te conduc pre tine, și să te aduc cu sila jos, dară trebuie să văd, că tu nu m'ai ascultat. Nu mă lăsa, să mă mai încumăt la așa rătăcire, cearecă inima mea și vezi, și de umblu pe căi rătăcite, du-mă pe căile tale cele vecinice și drepte!” Noi am sfătui pre așa unii, a nu umbla visându-să, că așa pot cădea în prăpăstie, ci trezască-se Odată! Domnul nu vine la comanda noastră, ci El ne dă ordinul să priveghiăm, că nu știm timpul, nici ziua, nici oara. (Mat. 24, 44.) Noi recomandăm foarte acelei femei cuvintele apostolului la I. Corint. 14, 34—35; că la ea să vede a fi lucrul întors.

Chiar și de nu-i pare bine pe mine, dară eu zic: cine știe rău și încurcat scria, acela cu atât mai rău și mai încurcat știe socoti.

b.

MISSIUNE.

* **Botez în Ciclova.** (Com. Carășe-verin). Cu patru ani înainte îmi făcui un plan a merge la America. Planul și ținta mea erau de ale trupului. Nu mult după propunerile mele mă aflai eu ajutorul lui Dumnezeu în America. Ce să vedeți, frați iubiti, eu precând căutam în America aur și argint pentru corp, am fost ca samariteana, care a alergat la fântâna lui Iacob după apă și a aflat pre Mesia. Așa s'a îndeplinit proverbul unguresc, care zice: „Ember tervez, Isten végez”, adică: Omul plănuiește, Dumnezeu îndeplinește. Eu căutând după avere trupească, am aflat pre Mesia. Oh, cât de mare bucurie am aflat, ca și samariteana, care de bucurie că a fost aflat pre Mesia, a uitat să-și iec vasul de apă, ca să-l

ducă acasă cu o cale, ci l-a lăsat și merse alergând în cetate, și a strigat: Veniți, de vedeți un om, care-mi spuse toate, câte am făcut, nu cumva acesta e Mesia. Tocmai așa mi-am pierdut eu toată pofta de a mai șede în America, cugetându-mă la neamul meu în locul nașterii mele, cum a rămas înapoi cu toată cultura, înțelepciunea, civilizarea; oh, dar cu credința ași mântui sufletele de focul cel promis. Neamul meu, cugetam că nici n'au auzit. Cu lacrimi fierbinți, după multe cugetări, mă rugam cugetându-mă la locul nașterii mele, că oare când ași putea ajunge, ca și eu să strig rudeniile, vecinii, cunoscuții să vină să vadă pre cel ce l-am aflat eu, nu cumva acesta este Mesia. În începutul iernei 1913 mă aflai în comuna mea, ce să vedeți, aici s'au început în vecinătatea comunei a se pocăi, adică în Potoc erau 3 frați, în Socolari 1 frate și o soră. Mi se aprinse focul iubirii ca și eu să încep să striga în comuna mea cea de 1000 de numeri, și începând a striga m'am luptat toată iarna și toată vara, și abea în 23 nov. 1913 din cele multe mii, pre cari i-am chemat numai 7 persoane au venit, 4 bărbați și 3 femei. Poate că numai aceștia au fost păcătoși, și aceștia au fost botezați după mărturisirea lor înaintea multor martori. Actul botezului s'a îndeplinit prin bătrînul poporului fr. Ignea. Prietini au fost cam 22, dar numai 7 s'au luat dintre ei, ceilalți au mai rămas pe vara viitoare, ca să se mai pocăiască tot mai mult. D-l protopretore dela Oravieza, om cinstit, ne-a primit arătarea și deși preotul gr. or. cu mare luptă s'a luptat ca să stingă lumina, totuși i-a fost lupta înzădar, că D-l protopretore a făcut cunoscut din oficiu D-lui notariu și D-lui sergent (strajămeșter) de jandarmi, și a fost o mare liniște. D-l notar și D-l sergent au fost cu noi la apă. Ce o veste îmbucurătoare putem publica, că oamenii din lume strigau către cei ce se botezau: Nu te teme Anó!

— Nu-ți fie frică, că e lucrul lui Dumnezeu! — Nu-ți fie rușine! — Și altul, iarăși om din lume, a făcut cale printre oameni, ca să poată merge până la apă. Domnul Iisus Christos să binecuvinteze plantele sale cele noi, și să dea rod în ele, ca cu rodul lor să poată cultiva și alți altoi noi; să binecuvinteze și pre aceia din lume, cari au încurajat, cu cuvântul pre cei ce să botezau; să binecuvinteze pre cei ce s'au ostenit a face bine și să nu-i lase a trece de aici necunoscând lumina; să binecuvinteze pre mai mulți în felurile căi și osteneli, ca precum eu am cercetat America după câștig trupese Domnul m'a binecuvântat și m'a cinstit cu câștigul cel scump al său, care noi cei de aicea nu putem prețui acela câștig, așa să binecuvinteze pre mai mulți servitori și alergători, ca să vină la lumină. Amin.

Trimes de Vic. Porcea.

* **Conferință în cercul Lalașinț.** În 11 martie a. c. am avut conferință în cercul nostru în Maroshollód pentru lipsele noastre cercuale. În ziua numită la 12 oare sosind frați, trimesii adunărilor din cercul întreg și încă și din cercul butenului comitetul, că adevă noi lucrăm la olaltă, și fr. Cornea, bătrînul nostru pionir, care deși e foarte trecut în etate, totuși sunt armele de luptă la el agere. La 2 oare d. a. s'a început; conferința a ales pre fr. Cornea ca președinte și fr. G. Slăvu ca tolmaciu, pre frații V. Dragoș și I. Chinez ca notari.

1. Fr. Ignea a dat înainte că cercul, adevă teritorul e foarte mare încât a cuprins mai tot comitatul Carasseverin pâna aproape de granița Sirbiei și României, și încă din com. Arad și Hunyad câteva adunări, și cuprinde cu totul cam 52 adunări, și lucrători sunt numai 2, adevă Ignea și Popoviciu, și ar fi bine, că în acest teritor să se mai pună lucrători, și anume I. în partea Caranșebesului cu Lugojul către miazăzi

sunt 11 adunări. Să se pună un lucrător, care să lucre sub Ignea și Sida, și acela lucrător să capete un ajutor, care să poată da cina Domnului când ar fi de lipsă, și nu ar putea ajunge lucrătorul acolo; II. lângă Ignea în Lalașinț și mai 4 adunări încă un ajutor, care să-l poată sprijini cu cina și alte lucrări de lipsă; III. lângă Popoviciu în Maroshollód și încă 4 adunări de asemenea un ajutor; IV. în Furdea și împrejur să se aleagă un Diacon; adevă de tot să se mai pună 6 lucrători.

Președintele a întreat de întreaga conferință, cumcă cu adevărat sunt așa cele zise de Ignea.

Conferința a adevărit, cu un glas.

Președintele a întreat pre Ignea, că pre cine cunoaște ca să fie accia bărbați, care să fie aleși în lucrul Domnului.

Ignea zise, că cunoaște pre Bandur Pál, care s'a ostenit mult în cercul nostru, și pre el îl pune înainte ca lucrător în cele 11 adunări, și pre I. Danescu din Jáz ca ajutorul lui, și lângă Ignea pre P. Muntean din Laláneș, și lângă Popoviciu pre L. Petrean și I. Chinez, adevă din ei doi unul, și în Furdea pre L. Jurconi, și în Galadna pre G. Juratoni, dar zice, că el îi pune numai naintea conferinței și conferința să constateze și să-și aleagă pre care vrea, și care va fi ales de Domnul.

Președintele a întreat poporul că să dea afară pre cei candidați pentru puțin. Ei ieșiră afară, iar el a întreat că cum cunoaște poporul pre Bandur Pál, cum e purtarea lui? și că toți îl voiesc ca lucrător? Întreaga conferință l-a ales pre Bandur ca lucrător în cele 11 adunări, dară să se mute la Caranșebes, ori la Oravieza, și toți au întărit aceasta cu arădicare de mână. În Lalașinț au ales pre P. Muntean, și în M-hollód pre I. Chinez, și în Furdea pre L. Jurconi și în Gladna pre G. Juratoni. Întreaga conferință a întărit pre

acești 6, adică și I. Danescu ca ajutoare lui Bandur, cu rădicare de mâni, și contra n'a fost nimene. Dimineata în 12-lea despărțindu-ne unii de către alții ne-am împrăștiat la ale noastre; și acuma ne rămâne, ca să-l rugăm pre Domnul, ca să le dea înțelepciune dela el la aceștia servi ai săi, ca ei să aibe totdeauna armele sale cele date de Regele cel mare, ca să poată crește împărăția sa, să putem în scurt timp trece hotarele țării cu cuvântul Domnului precum a înaintat până acuma, ba și mai mult: să ne lăpădam de lume, și de vestimintele ei să ne desbrăcăm, ca să înaintăm în toată pricepera și descoperirea mistierului lui Dumnezeu, care în șirul anilor trecuți ne era acoperit și ascuns, dară acuma ne-a descoperit Domnul nouă celor mai slabi, și încă mai mult ne va descoperi, numai noi să ne supunem lui. Totodată lipsește și aceea, ca și întreg poporul Domnului să sprijinească pre lucrători cu rugăciuni, cu iubire, cu deprindere, că numai așa vom crește. Domnul să ne învrednicească așa, Amin.

Trinies de St. Ignea.

* Deschidere de missiune în Detroit Mich. America. Cu ziua de 8 febr. a. c. la oarele 9 am avut deschidere și Domnul ne-a dat o mare bucurie, că am luat un salon unde s'a desprețuit Domnul foarte mult până aici, care-l numese de Părinte, și noi l-am deschis cu ajutorul Domnului de adunare. Fie Domnul cinstit, că am avut și o nespūsă bucurie. Fr. jidov L. A. Gredys din Cleveland ne-a ținut serviciu de dimineață și după amiază ne-au venit 3 păstori și secretarul dela toate missiunile Baptiste din Detroit, și serviciul Domnului l-a început fr. Gredys și după ce el ne-a vorbit puținel românește ne-a tolmăcit pe rând la toți ceilalți păstori și la secretar. Fie Domnul lăudat și mărit pentru lucrul său cel sfânt, că am avut și ascultători de a fost mai plină adunarea.

Trinies de Vas. Costia.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Pătrarul II-lea.

Duminecă, în 5 Aprilie.

14. Vorbirile de masă alui Iisus.

Luca 14, 7—24.

Cuvânt de aur: „Tot cel ce să înalță pre sine, se va umili; și cel ce se umilește se va înalță.“ Luca 14, 11.

Iisus a fost chemat în casa unui Fariseu în zi de Sabbat și a primit aceasta chiamare. Dară oaspeții cei cu el dimpreună chemați au fost foarte perfizi față de el și pânduau cu ochi neîncrezuți, că oare nu ar putea afla ceva, a-l apuca și a-l acuza. La aceasta să păru a se îmbia ocaziune bună, deoarece și un bolnav venise sau fu adus înlăuntru. Deci mai nainte de a urma Iisus inimei sale plină de compatimire și îndurătoară și a vindeca pre acest bolnav, întrebă el de Cărturarii și Fariseii cei de față, că oare este cu dreptu, a vindeca sâmbăta. Deoarece ei tăcură, l-a vindecat Iisus curând și tîia pânditorilor toate esprimările răuvoitoare cu întrebarea, că oare este careva între ei, care animalului său nu i-ar ajuta a ieși în ziua Sabbatului din cisternă. Astfel nu să putu nimic afla, a-l apuca pre Iisus și a-l acuza. Deci ne rapoartă lecția de astăzi, că dincontra a aflat Iisus foarte multe, a apuca împrejurimea sa și a face tot felul de imputări.

Aici vedem noi: 1. Iisus mustră cugetul sumeț a oaspeților chemați. (v. 7—11.) 2. Iisus dojenește pre ospătar de cugetul egoistic. (v. 12—14.) 3. Iisus arată, cum o păștește Dumnezeu cu chiamarea sa. (v. 15—24.)

Întrebări reasumătoare: 1. Unde ora Iisus după lecția noastră? 2. Ce a observat el la oaspeții, pre cari i-a chemat Fariseul? 3. Care sfat bun le-a dat el lor? 4. Care învățătură a dat el la toți oamenii? 5. Ce spuse Iisus la aceasta și ospătarului? 6. Cum să esprima deci unul dintre cei chemați? 7. Sub care ilustrație pune deci Iisus pietatea înainte? 8. Doră cum o păștește ospătarul?

9. Care oameni să aduc în locul celor chiămați? 10. Cum o vor păți-o odată cei chiămați? 11. Ai tu un loc la masa festivă a Domnului?

Duminecă, în 12 Aprilie.

15. Mergerea spre Emmaus.

Luca 24, 13—35.

Cuvânt de aur: „Christos e aici, cel ce a înviat.” Romani 8, 24.

Lecția de astăzi nu aparține rândului lecțiilor de până acuma, dară ea aparține Duminecei de astăzi, de iubitele Paști. Astăzi nu ne putem noi ocupa cu Domnul cel învățător sau de minune făcător, ci trebuie să privim pre cel înviat. Cu vestea Vinei patimilor și Paștile stă și cade întreaga creștinătate. Dacă Christos n'a murit pentru păcatele noastre și n'a înviat ca Mântuitorul păcătoșilor, atunci nici nu există rescumpărare de păcat și de mânia lui Dumnezeu și nici viață vecinică în mărire. Vrei tu să știi, că oare este cineva un creștin, atunci întreabă-l, ce 'i se pare de moartea lui Christos pe cruce și în ce vede el dovada despre mântuirea și primirea sa la Dumnezeu. De îți va răspunde, că Christos a murit mijlocind pentru el și că cel înviat, pentru ca înviat Mântuitor îi este dovadă și sigiliul grațierii sale, atunci îi poți tu, dacă el nu-i un fățarnic, să-i întinzi cu iubire mâna frățească, și de ar fi el în alte întrebări de diferită părere. Iar dacă el vede în Christos numai pre martirul convingerei sale (cum o fac Milenarii), care a reprezentat idealele sale până în moarte, el poate fi un om foarte stimabil după moral, care tot felul de bun face, dară un creștin nu e el. El nu are Mântuitor, nici vorbă de un Rescumpărător viu, prezent. Vrei tu să știi, că oare un predicator este un martur al adevărului, atunci ia bine sama la predicele lui de Vinerea patimilor și de Paști. Dacă nu predică el sângele lui Christos ca espiarea păcatelor și greșelilor noastre și de nu mărturisește învierea lui Christos din morți, atunci poate el fi de altcum

un vorbitor capabil, care ține vorbiri mișcătoare, religioase, dară un predicator evanghelic nu e el, și nu predică Evangelia. (Cugetați la Sămbătări, cari nu au ceva mare de lucru cu Evangelia și sângele lui Christos.) Și lecția noastră e o mărturie pentru învierea lui Iisus, care e cu atât mai importantă, pentru că e o istorisire simplă, naturală.

Aici vedem noi: 1. Ochi ținuți și inime întristate. (v. 13—24.) 2. Scriptura deschisă și inimile arzânde. (v. 25—32.) 3. Scriptura deschisă, ochii deschiși și inimile voioase de a mărturisii. (v. 33—35.)

Întrebări reasumătoare: 1. Caro sărbătoare sărbăm noi acuma? 2. Ce ne amintește aceasta? 3. Prin ce ni se mărturisește învierea lui Christos? 4. Cum stăteau învățaceii față de cele dintii mărturisiri? 5. Ce așteptau învățaceii cei ce mergeau spre Emmaus dela Iisus? 6. Pentru ce erau ei întristați? 7. Ce a lucrat la ei înția veste de Paști? 8. Prin ce le-a dovedit Iisus suferințele lui Mesia? 9. Pe ce îl cunoscuseră ei ca cel înviat? 10. Care mărturie fu adăugită pataniei lor? 11. Cum știm noi, că a înviat Iisus?

Duminecă, în 19. Aprilie.

16. Prețul uceniciei.

Luca 14, 25—35.

Cuvânt de aur: „Cine voiește să-și mântuiască viața sa, o va pierde; iar cine-și va pierde viața sa pentru mine, o va afla.” Mateiu 16, 25.

Din casa Fariseului, unde era Domnul chiămat și unde atât oaspeților cât și ospetarului le spuse cuvinte serioase spre a le lua la inimă, merse el mai departe spre Ierusalim. La aceasta călătorie făcu el deci observarea, că 'i să acompaniă mult popor și cu aceea dădură de cunoscut, că ar fi învoiți, a păși în ucenicia lui. Însă Iisus nu să lăsă nici orbit nici amăgit prin mulțimea poporului. El știa foarte bine, ce avea de ținut de acolo. Dară nici el nu voia să amăgească pre nimene. Fiecare să o știe, ce își poate promite dela Iisus și la Iisus. Așa o zise el odată unui tinăr fanatic, care 'i să oferă: „Vulpile au vizuini, și paseri le sub cer au cuiburi, iar

Fiul omului nu are, unde să-și plece capul." Și acestei mulțime de popor căută el a-i face clar, ce ar fi de așteptat în urmarea lui și cu ce ar trebui să socotească fiecare ucenic. Aceasta ne sună și nouă, și noi trebuie să ne cercăm serios, întrucât este ucenicia noastră în consunare cu cuvintele lui Iisus; că Domnului Iisus nu-i zace așa mult de-acolo, a avea alergători după el, ci personalități, cari îi aparțin lui pe deplin și la cari poate el între toate împrejurările socoti.

Aici vedem noi: 1. Iisus pretinde, a fi persoana principală a iubirii noastre. (v. 25—27.) 2. Iisus îndeamnă, a gândi bine la urmările uceniciei. (v. 28—32.) 3. Iisus dojenește de pierderea puterii uceniciei. (v. 33—35.)

Întrebări reasumătoare: 1. Cine urma lui Iisus pe cale? 2. Ce voia poporul să arate cu aceasta? 3. Ce pretinde Iisus dela adevătații săi ucenici? 4. La ce să fie ei în fiecare zi și fiecare oră gata? 5. Cum caută Iisus a face aceasta cât de clar poporului? 6. La ce îndeamnă Domnul Iisus prin aceste pilde? 7. Cine numai poate fi un adevărat ucenic alui Iisus? 8. Cu ce seamănă Iisus pe ucenicii cei adevărați? 9. La ce e bună sarea, care și-a pierdut puterea ei sărătoare? 10. Ce folosește un om, care este căzut dela Iisus? 11. Ce îți spune ție Domnul cu aceasta lecțiune?

Duminecă, în 26 Aprilie.

17. Pilda despre oaia și dragma pierdută.

Luca 15, 1—10.

Cuvânt de aur: „Așa să face bucurie înaintea Îngerilor lui Dumnezeu de un păcătos ce se pocăiește.” Luca 15, 10.

„Cel ce are urechi de auzit, să auză!” Așa zise Domnul Iisus după lecția noastră din urmă, după ce a vorbit atât de serios despre adevărata ucenicie. Învățătura noastră de astăzi, care să înșiră cât mai strâns către cea din urmă, să începe cu raportul, că tot felul de vameși și păcătoși s'au apropiat de el, „ca să-l auză.” Aceștia erau dară oamenii, cari aveau urechi a auzi, și cari și voiau să le folosească, și a-l auzi și tot mai mult a auzi dela el. Dară aceasta apropiere

a vameșilor și păcătoșilor de Iisus a aflat foarte neplăcerea Fariseilor și Cărturarilor. Ei făcură Domnului Iisus imputarea: „Acesta primește pre păcătoși și mănâncă cu ei!” A lor mod era, a respinge pre acești oameni cu mare dispreț dela sine, precând Iisus să îndura foarte de ei. Imputarea cea amară a Fariseilor s'a făcut pentru Iisus o laudă măreață și a făcut mulțor oameni pierduți curagiu și le-a înșufat mângăiere. Iisus încă să știe desvinovăți, precând arată cu câteva pilde, că cum să dă osteneală căutând cele pierdute și pentru aflare să bucură din inimă.

Aici vedem noi: 1. O oaie pierdută, căutăta și găsită. (v. 1—7.) 2. Un ban (de argint) căutat și găsit. (v. 8—10.)

Întrebări reasumătoare: 1. Cine să apropia de Iisus cu un interes deosebit? 2. Cum să arătara Fariseii și cărturarii la aceasta? 3. Cum pertractau aceștia pre vameși și păcătoși? 4. Cu cine să asemănă Iisus pre sine aici? 5. Cu cine asemănă el pre păcătoși? 6. Ce e deci problema lui? 7. Cino să bucură de păcătoșii ceji să pocăiesc? 8. Cât ajunge Domnului Iisus un suflet? 9. Cum stă el dară față de sufletele pierdute? 10. Ce făcu fomeea, care pierdu numai un ban? 11. Ce vrei tu să faci în privința sufletelor pierdute?

Pentru Duminecă, în 3 Maiu.

18. Fiul cel pierdut.

Luca 15, 11—32.

Cuvânt de aur: Luca 15, 18.

Pentru Duminecă, în 10 Maiu.

19. Găzduitorul nedrept.

Luca 16, 1—13.

Cuvânt de aur: Luca 16, 10.

Missiune de scrieri.

Fiind la noi în Kőrösökény fr. Scheffler din Budapesta în zilele de 16—19. Martie, și cu mai mulți frați lucrători la un curs (învățatură) biblic și spunând atât fr. Scheffler, cât și alții frați mai pățiți, ce o binecuvântare frumoasă poate deveni misiunea cu scrierile, foițele și tractatele creș-

tinești, s'au încălzit frații noștri și în Dumineca următoare s'a și format la noi o reuniune de tractate din cam 70 membri, cari pe fiecare săptămână dau după puțință dela 2 filleri în sus pentru foițe „Razele Aurorei“ și tractate, pre cari apoi căpătându-le la mână, între ele și câteva foițe ungu-rești „Olvasd“, au a le împărți între oameni.

Noi avem nedejdea, că aceasta missiune să se lătească în tot mai mare cerc între frații noștri, în adunări mari și mici, ca și prin aceasta să se facă cunoscut oamenilor iubirea lui Dumnezeu cea nemărginită, ca mulți să îl caute pre cel ce i-a căutat și iubit mai înainte. Dară și aceea nedejde avem, că foița noastră „Razele Aurorei“ să apară mai adeseori și mai regulat, dacă va avea mai mulți cetitori. Deasemenea și alte scrieri avem nedejde că va tipări tipografia noastră, numai de vor fi mulți la cari le lipsese etc. Așadară aceasta reuniune să și pune cât mai curând în funcțiune, numai una do-riință are cel ce scrie acestea: ca zelul cel acuma părut, să nu fie numai ca un foc de paie, ci să trăiască până vor fi oameni fără de Dumnezeu în lume, pe care trebuie aduși la lumină. v. v.

Pază!

Apostolul îndeamnă la pază, și dacă atunci la început era lipsă de a se păzi (Filipeni 3, 2—3), cu cât mai de lipsă este, ca să ne păzim noi de așa oameni, cari vreau să facă ruptură. La noi în Kőrösökény s'a mutat de câtăva vreme un om, care era mai înainte membrul adunării din Luguzău, cu numele **George Motorca**, dară după multe îndemnări la purtarea lui necreștină fu el eschis din comunitatea noastră. Apoi umblând el mai departe în căile sale a dat de Sâmbătari, cari l-au primit bucuros și l-au trimis în școala lor în Germania, unde a petrecut câtva

timp și acum a venit napoi și s'a așezat aici căutând a și face popor dintre noi, cât 'i s'ar putea. El umblă blamând — să înțelege pentru o leafă bună — și voiește a sguđui credința multora dela cele adevărate arătându-le umbra. Noi știm că adevărul numai în Christos să află, și pentru aceea îndemnăm pre frații noștri, ca ori unde ar ajunge el la ei, să nu-l primească. Și de altcum îndrumăm pre frații noștri, ca fără de bilet membral să nu primească pre nimene, că astfel de răătăcitori sunt mai mulți pe cale prin țară, ca să se facă pre ei fericiți.

POȘTA REDACȚIEI.

I. Socach Cin-ti O. Accia bani de mult trimeși i-am primit, dară nefind încă cărțile cerute gata, am mai așteptat, și fiind eu cu foarte multe ocupat, am lăsat, mai din uitare câte odată, uitându-mă din graba lucrului, de a trecut o bună vreme până am făcut lucrul pe calea sa, cred înse, că acuma au ajuns de mult cărțile în mâna D-tale atât cele la Cin-ti, cât și cele la Granville trimese. Am să-ți mai scriu și ceva ce urmează acestor, dară nu știu când mă voi pune la scris, ca la mine e greu cu începutul epistolelor, pentru aceea nu cupata mulți respunsul cerut. Te salut din inima B.

Toți abonatorii acestei foi sunt foarte rugați, ca să trimeata prețul foi cât să poate înainte, că așa e mai ușor la sfârșitul anului. Dară sunt unii, care și de mai mult datorese, pre aceea i-am ruga indeosebi, să facă bine a trimete banii cât mai înainte, că și noi avem a îndestula pre alții.

Iar cei ce datorese pentru cărți ori biblii, să trimeată banii la Bpesta și nu la mine, că eu am foarte multe alte lucruri și nu aș voi a mă mai amesteca și în ale banilor, că să pot întâmpla neplăceri din una și alta smântă. Așadară la adresa: Welker József, Budapest VII., Hárfa-u. 33. trimeteți atât banii pentru foi, cât și pentru cărți. Salutare la toți și sărbători fericeite dorește la toți, Berbecar.

Popa A. Anderson Ind. Dospre banii amintii am regulat cu fr. Welker: Salutare B.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.